

אופני קח-אותי-מכאן

בערב יום שלישי אחד כשחזרתי הביתה, גלי הראתה לי בדיקת הריון ביתית עם שני פסים אדומים. גרנו אז בשכונת פלורנטין ברחוב הולנדי פסטורלי ויפה. אהבנו מאוד את פלורנטין ואת האנשים הצבעוניים שהסתובבו בה.

אהבנו לטייל בשוק לווינסקי בימי שישי, עם ריחות התבלינים, חנויות הצעצועים והטברנה ליד חנות הגבינות, שמזגו בה בירה מכבי בכוסות זכוכית קטנות. אהבנו את המסעדה הפרסית שהגישה גונדי בקערות לבנות גדולות, אבל המשאיות שעברו בכל בוקר ברחוב הצר שלנו, צעקות הסוחרים מתחת לחלון הדירה הקטנה שגרנו בה, הגללים של כלבי השכונה על המדרכות וטפטופי המזגנים בכל פינה, הזכירו לנו שכבר לא מתאים להישאר כאן.

שבועיים לפני שנולד לביא הבן שלנו עברנו לרמת החייל, לשכונה מוקפת פארק גדול וירוק, מלא צמחייה ועצי איקליפטוס גבוהים וגני שעשועים לילדים. היא נראתה כמו שכונה טובה לגדל בה ילד. עצי ההדר בחצרות הבתים מילאו בחודשי האביב את השבילים בריח מתוק של פריחה, שהציף בי זיכרונות ילדות של קיץ מהקיבוץ של סבא וסבתא, ובאמת התחושה הייתה שעברנו לגור בסוג של קיבוץ בתוך העיר, ואני בתוכי תמיד חלמתי להיות קיבוצניק.

לבית שלנו הייתה מרפסת קטנה וחמודה שהשקיפה אל הגינה הצנועה של רחמים ושושנה, השכנים מהקומה למעלה שגרו שם משנת 1967. בכל בוקר ירד רחמים לטפל בגינה, הוציא כלים ממחסן הפח הקטן, גזם והשקה את העצים ואת השיחים. במרכז הגינה ניצב עץ פיטנגו גדול שפירותיו האדומים קישטו את כולו. לפעמים לקחתי את לביא לגינה של רחמים ושיחקתי איתו שם. הוא אהב לצפות בחבורת החתולים שתפסו שמש על גג המחסן שבגינה.

כמה ימים אחרי שהתמקמנו בדירה נשמעה דפיקה בדלת. בפתח עמדו כרמלה ודוד, השכנים מהדירה שבהמשך השביל, מחזיקים סיר אורז וגונדי, וסיפרו לנו איך עלו לארץ מפרס כשהיו בני שש-עשרה.

בבית ממול גרו יוסף ובנו שלום. שלום היה איש קצת מוזר ותימהוני. תמיד הסתובב בשכונה בחוסר מנוחה, מסיע בידיו עגלת סופר מלאה בקבוקים ריקים למיחזור. כששלום עבר ליד גן השעשועים, רוב הילדים היו נבהלים ונצמדים להוריהם, והיו שברחו מהר הביתה. האדם היחיד בשכונה שלא נרתע משלום הייתה גלי. הם נפגשו לראשונה כשחזרה מקניות והאוטו היה מלא בשקיות כבדות. שלום צץ מבין השיחים והציע לה עזרה. בהתחלה גלי נבהלה ממנו, אך מהר מאוד התפתחה ביניהם שיחה. שלום סיפר לה על השכונה, איך פעם בשבת כולם נהגו לצפות בסרטים בפארק, וכל השכנים הכירו זה את זה. הוא סיפר לה גם על טיולים רבים שעשה בכל העולם כשהיה ילד.

כשלבאי גדל קצת החלטתי לקנות זוג אופניים שאוכל להרכיב אותו עליהם. בשכונה היה מרכז מסחרי קטן ובו שורות של חנויות ישנות שקירותיהן מתפוררים, וסניף דואר קטן שרוב הזמן היה ריק מאדם. מימין לדלת הדואר, על כורסת עור חומה ישנה עם משענת שבורה, ישב יוסף, אביו של שלום, לראשו כובע קסקט. שערות זקנו המאפיר עטפו את פניו ועל ברכיו התפנק חתול פרסי פרוותי עם עין אחת ירוקה ואחת כחולה.

התקרבותי אל יוסף והחתול שישבו מחוץ לחנות. הרבה זוגות אופניים, חדשים וישנים, עמדו בשני צידי החנות הצרה והצנועה. ברקע התנגנה מוזיקה קלאסית שבקעה מטרנזיסטור ישן שהיה קבוע בקיר. על שולחן עץ כבד עמדו ערמת ספרים וקופה רושמת ישנה. סקרתי את האופניים שבחנות. רובם נראו די סטנדרטיים, אבל בין כולם הבחנתי באופניים ישנים, צבועים בגוון ירוק ומיוחד. הצבע התקלף מעט, השלדה והגלגלים נראו במצב טוב בסך הכול, ומשהו בהם משך אותי.

"בשבילך אני מוכן באלף שמונה-מאות!" צעק מאחוריי יוסף. "אולי הם נראים לך קצת ישנים, אבל תאמין לי שאלה הרבה יותר טובים מכל הזבל הסיני שמייצרים היום, והאופניים האלה הם משהו מיוחד מאוד."

היססתי קצת, ואז הבטתי שוב באופניים. הם נראו באמת ישנים, אבל הם הכי מצאו חן בעיניי מכל האופניים שבחנות, ואפילו כבר היה עליהם כיסא מורכב בשביל הילד.

"אקח אותם," אמרתי בחיוך ולחצתי ליוסף את היד.

כשיצאתי מהחנות הוא אמר לי: "תתחדש, בחור צעיר, ורק שים לב שאתה לא נוסע מהר מדי!"

למחרת בבוקר הושבתי את לביא על הכיסא. הוא התלהב והתחיל לקפוץ משמחה. רכבנו לגן דרך הפארק המקיף את השכונה. בזווית העין ראיתי את שלום מרחוק עם עגלת סופר מלאה בקבוקים, עומד ובוהה בנו. כשחלפנו על פניו עם האופניים הוא צעק לנו: "תיזהרו! לא לנסוע מהר מדי!"

וכך בכל בוקר לקחתי את לביא לגן והחזרתי אותו, רכוב על האופניים החדשים-ישנים שלי. בלב השכונה היה גן גדול שנראה כמו עמק ירוק, מוקף עצי איקליפטוס גבוהים ועצי תות עתיקים. מדי פעם, בדרך חזרה הביתה מהגן, נסענו דרך שבילי הגן. אחר צהריים אחד חזרנו הביתה דרך גן העמק, אני מדווש ולביא יושב על הכיסא מאחוריי, ותוך כדי רכיבה שרתי לעצמי את השיר של אלישיה קיז, "ניו יורק".

לביא נהנה כשנסעתי מהר. הוא מחא כפיים ואמר, "מהר, אבא, מהר!" וככה דהרנו בירידה התלולה. הגלגלים תפסו מהירות והאופניים האיצו. לביא התחיל לצחוק ולשיר כשהוא מוחא כפיים, "נו יוק, נו יוק!" פתאום זה קרה — שרשרת האופניים השתחררה ויצאה ממקומה. התחלתי לאבד שליטה ושיווי משקל. ניסיתי לייצב את האופניים בזמן שצעקתי ללביא, "תחזיק חזק!" צפירה חדה וצורמת נשמעה מאחורינו. מולנו נגלה רחוב הומה אדם עם גורדי שחקים גבוהים ומסכי ענק ששידרו פרסומות של מותגים באנגלית. זה נראה ממש כמו הטיים סקוור, אבל איך זה ייתכן?

הבטתי לאחור. נהג הציץ מחלון מונית צהובה וצעק לעברי:

"Get off the rode, man" !

עליתי מיד למדרכה ולביא שאל אותי, "אבא, איפה אנחנו?"

"אין לי מושג איך, אבל אנחנו בניו יורק," מלמלתי.

"נו יוק, נו יוק," חזר אחריי לביא.

נדרשו לי כמה דקות לצאת מההלם. התחלנו לנסוע בעיר, עברנו בסנטרל פארק וראינו סנאים רצים בין העצים. קנינו דנקן דונטס ושוקו חם בסטארבוקס, ואפילו ביקרנו בפסל החירות. כשלבית אמר, "הביתה, לאימא", חיפשתי ירידה תלולה ורכבתי הכי מהר שיכולתי ותוך כדי כך שרתי "כמה טוב שבאת הביתה"... כשפקחתי את עיניי כבר היינו בשביל הכניסה אל הבית שלנו בשכונה. למחרת, כשאספתי את לביא מהגן חזרתי לירידה התלולה ושרתי, "לונדון לא מחכה לי", ששרה חווה אלברשטיין למילים של חנוך לויין.

היה מקסים בלונדון. טיילנו ליד ארמון בקינגהם והיינו באולפני Abby Rode סיפרתי ללביא על הביטלס ועל השירים היפים שלהם. כשהתחיל להיות קצת קריר וגשם אנגלי החל לטפטף עלינו, חזרנו מיד הביתה.

כשסיפרתי לגלי היא לא האמינה לי, ויצאה בעצמה לנסיעת מבחן עם לביא, כשהיא שרה את השיר "בוא לריו" של יהודית רביץ. הם חזרו אחרי כמה שעות, מקושטים בנוצות ומכוסים בנצנצים. צחקנו ורקדנו בסלון.

כשגלי ואני רצינו לצאת קצת לחופש יחד, הרכבתי אותה על האופניים ושרנו בשני קולות "אוי אמסטרדם, נו מאדאם". עשינו יום כיף באמסטרדם, הסתובבנו עם האופניים בעיר ואכלנו עוגיות מיוחדות. בקושי הצלחנו לעלות חזרה על האופניים ולחזור הביתה.

לאונרד כהן הביא אותנו לברלין. הסברתי ללביא על החומה שנפלה ואפילו ניסיתי להסביר לו מה זה היפסטר, אבל הבנתי שגם אני בעצמי לא כל כך יודע. "הייתי בפריז וגם ברומא" של יהורם גאון היה הטיוול הכי טעים שעשינו, ואפילו הבאנו איתנו הביתה כמה גבינות קשות שהצלחנו לדחוף לכיסים.

כשהגיע הקיץ והיה חם מדי, שרתי את "אנטארקטיקה" ששרה קורין אלאל למילים של לאה גולדברג. היה שם מדהים — ברחנו מחום אוגוסט בארץ ואפילו ראינו פינגווין ודובי קוטב תופסים דגים.

ערב אחד, בדיוק כשחזרנו מטיוול באפריקה, ראינו את יוסף ושלוש עומדים בשביל ומביטים בנו. צעקתי לעברם, "תודה על האופניים!" והם המשיכו לעמוד שם מתחת עץ האיקליפטוס הגדול וחייכו.